Çocuk ve
Pangolin
Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Pangolin

Ebru Mina TOMURCUK

Miles çizim yapmayı çok severdi. Güneşli bir sabah, çizim defteriyle mutfak masasına oturdu. Düşünürken kurşun kalemi kulağının arkasında oynuyordu. Bugün ne çizmeliydi? Yeni ve heyecan verici bir şey istiyordu. Annesi gülümsedi ve 'Daha önce hiç görmediğin bir hayvan çizmeye ne dersin?' dedi. Miles'ın büyük koyu kahverengi gözleri merakla parladı.

Miles ve annesi bilgisayarda tuhaf hayvanlar aradılar. Bir pangolin resmi buldular. Çam kozalağı gibi üst üste binen kahverengi ve ten rengi pulları vardı. Yüzü yumuşak ve soluktu, minik siyah gözleri vardı. 'Yürüyen bir çam kozalağına benziyor!' diye güldü Miles. Ön dişi eksik gülümsemesi, bu işe kapıldığını gösteriyordu. Bu utangaç yaratık hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Annesi, pangolinlerin tehlikede olduğunu anlattı. İnsanlar pulları için onları avlıyordu, oysa pullar tırnaklardan farksızdı. 'Bu çok kötü!' dedi Miles. Kalbinde bir sızı hissetti. Yardım etmek istediğine karar verdi. 'Pangolinler hakkında bir çizgi roman yapacağım,' diye duyurdu. 'Pangolinime Pip diyeceğim ve Pip bir kahraman olacak!'

Miles sarı sırt çantasını kaptı ve en iyi kalemlerini çıkardı. Pip'i dikkatli, küçük çizgilerle çizdi. Pip'in boynunda minik mavi bir atkı ve yüzünde cesur küçük bir gülümseme vardı. Çizgi romanda Pip kendini korumak için top gibi kıvrılıyordu. Sonra açılıp uzun yapışkan dilini gösteriyordu. 'Sen mükemmelsin,' diye fısıldadı Miles çizimine.

Ertesi gün Miles çizgi romanını en iyi arkadaşı Emma'ya gösterdi. Emma yuvarlak gözlüğünü yukarı itti ve her sayfayı okudu. Pip'in kıvrık pençeleriyle bir ağaca tırmandığı bölümü çok sevdi. 'Bu harika!' dedi. 'Ama Pip'in neden atkıya ihtiyacı var?' Miles sırıttı. 'Çünkü kahramanlar atkı takar!' dedi. Emma güldü ve yardım etmek istedi.

Miles ve Emma çizgi roman üzerinde birlikte çalıştılar. Emma uzun yeşil ağaçlarla dolu bir orman çizdi. Miles sözleri büyük ve net harflerle yazdı. 'Pip utangaçtır,' diyordu çizgi roman. 'Ama Pip aynı zamanda cesurdur.' Pip'in uzun diliyle karıncaları nasıl yediğini gösterdiler. Korktuğunda nasıl top gibi kıvrıldığını gösterdiler. 'Bunu herkese anlatmalıyız,' dedi Emma.

Okulda Miles ve Emma çizgi romanı sınıflarıyla paylaştılar. Öğretmenleri Bay Lee onu yüksek sesle okudu. Çocuklar çizimleri görmek için öne eğildiler. 'Pangolinler gerçek hayvanlardır,' dedi Miles onlara. 'Ve yardımımıza ihtiyaçları var.' Bazı çocuklar pangolinleri daha önce hiç duymamıştı. Bir sürü soru sordular. Miles her birini gülümseyerek yanıtladı.

Emma çizgi romanın kopyalarını çıkardı ve dağıttı. En iyi sayfalara yıldız şeklinde çıkartmalar bile yapıştırdı. 'Bir tanesini kütüphaneye koyabiliriz,' diye önerdi. Miles başını salladı. Gurur duydu. Küçük çizgi romanı yola çıkmaya başlıyordu. Birçok insana ulaşmasını umuyordu. 'Belki büyük bir afiş de yapabiliriz,' dedi. Emma ellerini çırptı.

Evde Miles çizgi romanı annesine gösterdi. Annesi onu okudu ve sıkıca sarıldı. 'Seninle çok gurur duyuyorum,' dedi. Altın halka küpeleri başını sallarken şıngırdadı. 'İnsanlara yaban hayatını öğretiyorsun.' Miles'a okul koridoru için renkli bir afiş yapmasına yardım etti. Afişte Pip'in büyük bir çizimi ve kalın harflerle 'Pangolinleri Koruyun!' yazısı vardı.

Afiş okul koridoruna asıldı. Çocuklar durup ona baktılar. Bazıları nasıl yardım edebileceklerini sordular. Miles onlara, 'Hayvanlar hakkında bilgi edinebilir ve bildiklerinizi paylaşabilirsiniz,' dedi. Emma ekledi, 'Ve tüm canlılara karşı nazik olabilirsiniz.' Birlikte Pip'in yüzünün olduğu küçük rozetler yaptılar. Herkes bir tane istedi. Mesaj hızla yayılıyordu.

Bir gün yerel kütüphane Miles'ı çizgi romanını yüksek sesle okumaya davet etti. Miles heyecanlandı. Elleri biraz titredi. Ama sonra utangaç ama cesur olan Pip'i düşündü. Miles derin bir nefes aldı ve okumaya başladı. Çocuklar sessizce dinlediler. Bitirdiğinde alkışladılar ve tezahürat yaptılar. Miles'ın çilli burnu mutlu bir gülümsemeyle kırıştı.

Okumadan sonra bir yaban hayatı yardımcısı konuşmaya geldi. Herkese pangolinlerin yasayla korunduğunu söyledi. 'Ama hâlâ dostlara ihtiyaçları var,' dedi. Miles elini kaldırdı. 'Onların dostu olabiliriz!' dedi. Herkes aynı fikirdeydi. Yardımcı Miles'a bir pangolin çıkartması verdi. Miles onu çizim defterine yapıştırdı. Kendini gerçek bir yaban hayatı kahramanı gibi hissetti.

Miles eve gitti ve çizgi romanına yeni sayfalar ekledi. Onlarda Pip başka hayvanlarla tanışıyor ve hepsinin nasıl korunmaya ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Emma sayfaları parlak yeşiller ve mavilerle boyamaya yardım etti. Bütün mahalle için kopyalar çıkardılar. Miles'ın annesi bir tanesini buzdolabına koydu. 'Bir fark yaratıyorsun,' dedi. Miles gururla parladı.

Haftalar sonra Miles bir yaban hayatı grubundan mektup aldı. Çizgi romanı için ona teşekkür ettiler ve onu başka okullarla paylaşmak istediler. Miles yerinde zıpladı. 'Pip ünlü oldu!' diye bağırdı. Emma kutlamak için koşarak geldi. Mutfakta dans ettiler. Miles'ın annesi mektubu tutarken fotoğraflarını çekti. Unutulmaz bir gündü.

Miles mutfak masasına oturmuş yeni bir çizgi roman çiziyordu. Bu kez Pip başka hayvanlara cesur olmayı öğretiyordu. Miles pencereden dışarı baktı ve gülümsedi. Elinde kalem olan küçük bir çocuğun bile büyük hayvanlara yardım edebileceğini biliyordu. Annesi ona bir atıştırmalık getirdi ve kıvırcık saçlarını öptü. 'Çizmeye devam et,' dedi. 'Yardım etmeye devam et.' Ve Miles öyle yaptı.

O günden sonra Miles her zaman hayvanlara yardım etmenin yollarını aradı. Çizgi romanını tanıştığı herkesle paylaştı. Emma da öyle yaptı. Her canlının, ne kadar küçük ya da utangaç olursa olsun, bir dosta ihtiyacı olduğunu öğrendiler. Ve küçük bir sesin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendiler. Miles kalemini aldı. Bir sonraki macerasına hazırdı.